

יציאה	כניסה	יום
18:00	16:45	יום
18:00	17:01	ת"א
18:00	16:50	חיפה
18:02	17:04	ב"ש

דבר המערכת

לקראת מתן תורה אומרת התורה: "ויחן שם ישראל נגד ההר", לכאורה היה מתאים יותר "ויחננו" בלשון רבים, שהרי בני ישראל היו מילונים, מדוע אם כן כותבת התורה "ויחן" בלשון יחיד? המפרשים מסבירים שהלשון היחיד בפסוק בא ללמדנו שבני ישראל היו כאיש אחד בלבד אחד. לקראת קבלת התורה ידעו ישראל שרק במקום של אהבה ואחוזה תוכל לשרות התורה. כך גם היום. שבת שלום ומבורך, שלכם יוסי סולומון.

נקודה בפרשה הרב מרדכי אפרתי

הארה בחסידות הרב מענדי סולומון

בתורת חסידות חב"ד מובאים רבות המושגים "מקיף" ו"פנימי".

מקיף עניינו כאשר השפעה לא נקלטת בדרגת המקבל לגמרי, ואילו פנימי הוא כאשר המקבל תופס ומרגיש את ההמשכה אליו.

בחסידות מביאים הסבר להבדל ביניהם מכוחות הנפש כמו שכתוב "מבשרי אחזה אלוקה". כוח השכל למשל נקרא כוח פנימי, וזאת משום שיש לו איבר מסויים שבו ועל ידו הוא פועל פעולתו, הלא הוא המוח. וכאשר ישנה פגיעה בכלי ח"ו אזי גם האור לא יכול להתבטא כמו שצריך. בצורה הזאת הכוח מתלבש בכלי ונקלט בו.

מה שאין כן כוח הרצון שבנפש, אין הוא מתלבש באיבר מסויים דווקא, ולכן כאשר האדם רוצה משהו הרי זה ממילא גורם לכל האיברים לפעול לפי הרצון מייד ללא שהות. וזאת משום שהרצון נמצא בכל הגוף בו מלובשת הנפש באופן מקיף, ולא נתפס ומתלבש בכלי כמו כוח השכל.

ניתן גם להביא משל על כח מקיף מאור השמש המאיר לתוך בית, הבית אמנם נעשה מואר אבל אין הפירוש שאור חדר בקירות הבית עד שהן עצמן מאירות, אלא יש פה משהו חיצוני שפועל שהבית יהיה מואר. זהו ההבדל בין כוח פנימי לכוח מקיף.

פנינים לשולחן השבת

"ויזון עיב ישראל" (י"ט, ב') – "ויחן" מלשון חן (שם). האחדות האמיתית מתקיימת רק כאשר כל יהודי נושא חן בעיני רעהו. אחדות כזאת תיתכן רק כאשר ישנה מידת הענווה בכל אדם כך שאין אחד מתגאה על חברו. הר סיני זכה שתינתן עליו התורה דוקא בגלל היותו נמוך יותר מהרים אחרים. לכן כשהביטו על הר סיני למדו את מידת השפלות והענווה ועל ידי כך הגיעו ל"ויחן".

"ויענו כל העם יוזדיו... כל אשר דיבר ה' זעזעה" (כ"ב, ב') - רק בכוח "כל העם יחדיו" אפשר לקיים את כל התורה, שכן יש מצוות רבות התלויות ברבים ובציבור, ואי-אפשר לקיימן ביחיד. (הגר"א) "אנכי ה' אלוקיך" (כ"ב, ב') - עשרת הדיברות נפתחים, כידוע, ב"אנכי ה' אלקיך". שואל ר' שמחה בונים מפשיסחה, מדוע לא פתחה התורה את עשרת הדיברות ב"אנכי... אשר בראתי שמים וארץ"? ומבאר, כדי שלא יאמר אדם: "שמים וארץ" הם דברים נשגבים, "גדול עלי", אין בכוחי להתקרב לאלוקים כאלה. אבל כשאמר "אנכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים", אני הוא שהוצאתיך מבית עבדים ועשיתי אותך בן חורין. בידך עתה הבחירה להיות בן חורין, אם תלך בחוקותי, או להיות עבד.

בפסוק אחד נאמר "ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו", כלומר יעקב אבינו בברחו מעשיו, שם תחת ראשו מספר אבנים ולא רק אבן אחת ומאידך מהפסוק "ויקח את האבן אשר שם מראשותיו", עולה כי שם ראשו רק על אבן אחת.

על סתירה זו אומרים חז"ל שהאבנים "התחילו מריבות זו עם זו, זאת אומרת עלי יניח צדיק את ראשו, וזאת אומרת עלי יניח, מיד עשאן הקב"ה אבן אחת, וזהו שנאמר "ויקח האבן שם מראשותיו". האם אכן האבנים רבו ודיברו? אם כן היה זה נס גדול יותר מקריעת ים סוף, אלא ברור שחז"ל באים להביע מסר באמצעות אגדה פילאית זו.

בפרשתנו אנו קוראים כי עשרת הדיברות ניתנו על "שני לוחות אבנים". בלוח, "באבן הימנית" מוזכרות הדיברות הבאות: "אנכי", "לא יהיה", "לא תישא", "זכור את", "כבד את", מאידך בלוח, ב "אבן השמאלית" מוזכרות הדיברות הבאות: "לא תרצח", "לא תנאף", "לא תגנוב", "לא תענה", "לא תחמוד".

כבר בראיה ראשונית אפשר לראות שה "אבן הימנית" עוסקת במצוות של "בין אדם לחבירו" ואילו "האבן השמאלית" מתמקדת במצוות "שבין אדם לחבירו".

כאשר יעקב ברח מעשו בדרכו להקים את עם ישראל, התרוצצו בראשו שני "האבנים" הללו, כלומר הוא התלבט במחשבתו (בראשו מה יהיה העיקר בעם ישראל, האם "האבן השמאלית" דהיינו "בין אדם לחבירו" תהיה העיקר או "האבן הימנית" דהיינו "בין אדם למקום" תהיה העיקר וזו המשמעות שהאבנים רבו ואמרו "עלי יניח צדיק ראשו".

את ההתלבטות הזו פתר הקב"ה בכך שהוא הפך את האבנים ל "אבן אחת, כלומר הקב"ה אומר ליעקב שצריך גם וגם, גם "בין אדם לחבירו" וגם "בין אדם למקום", ולא רק זו אלא ששניהם מהווים "אבן אחת", יחיסה אחת דהיינו אם יקיים "בן אדם למקום" ולא "בין אדם לחבירו הרי שגם "בין אדם למקום אין לו", וכן להפך, "הכל אבן אחת".

לענ"ד אחדותיות זו רמוזה בפתיח של עשרת הדיברות בפסוק "וידבר אלוקיים את כל הדברים האלה לאמר", ובמיוחד בדברי רש"י "מלמד שאמר הקב"ה עשרת הדיברות בדיבור אחד". לשם מה לומר הכל "בדיבור אחד"? ללמדנו שאין עדיפות למצווה זו על אחרת ומצד שני אי אפשר לקבל רק חלק. וגם אם לא מצליחים כרגע לקיים הכל אנו מקבלים את הכל.

סיפור שליח חב"ד לנפאל הרב חזקי ליפשיץ, באחד מלילות הסדר שערכנו בנפאל התארח אצלנו יהודי שבילדותו גדל במשפחה דתית ואף למד בישיבות אך הסתכסך עם ראש הישיבה שלו ובעקבות הסיכסוך עזב את הישיבה עד שעזב את הדת לחלוטין, כעבור עשרים שנה הוא הגיע לטיול בנפאל ובמקרה עבר ברחוב בו שוכן הבית חב"ד שלנו וראה שאנחנו מכינים ליל סדר ציבורי לכלל המטיילים, הוא הבין שאם אנחנו נמצאים במקום הזה ולא בארץ ישראל (שהרי לא חסרים מקומות לעשות ליל סדר בישראל) אז אנחנו באנו במיוחד בשבילו ואם ככה הוא חייב לכבד ולהגיע לליל הסדר הציבורי, והוא אכן הגיע לליל הסדר הציבורי ולראשונה מאז עזב את הדת הוא שוב קיים מצווה. הוא כל כך נהנה מליל הסדר הציבורי שזה נגע בו ובעקבות ליל הסדר הציבורי הוא התחיל לשוב בתשובה והיום ברוך ה' אותו יהודי חזר בתשובה ופועל לקרב יהודים נוספים לתורה ולמצוות.

המסקנה מהסיפור – אפילו אם נגעת "רק" ביהודי אחד, אתה לא יכול לדמיין כמה זה משפיע ולכמה יהודים באמת הגעת והשפעת.

מתכון לשבת רונית מרקמן

קציצות ירק**מצרכים:**

- 2 תפוחי אדמה
- 2 קישואים
- 2 גזרים
- 1 בצל בינוני
- 3 כפות גדושות של קמח
- מלח לפי הטעם
- פלפל לבן
- פטרזיליה
- שמיר

אופן הכנה:

לבשל תפוחי אדמה ולהכין פירה. (בלי להוסיף כלום)

להעביר לקערה. לגרר; קישואים, גזר, בצל, להוסיף לקערה.

להוסיף את הירוקים הקצוצים, קמח, שום, מלח, פלפל, ביצה.

לערבב הכל ביחד.

מחממים קצת שמן במחבת.

מכינים כדורים מניחים במחבת ומועכים קלות עם מועך הפירה או מזלג.

משחימים והופכים צד.

מוציאים כאשר שחום ומוכן.

מגישים עם רוטב טחינה או כל רוטב אחר לטעמכם.

בתאבון!

הארה באמונה רון קרתא

רבי יצחק בן אלעזר היה מטייל בשונית בקיסריה. בדרכו מצא עצם מושלכת בדרך. ניסה רבי יצחק להזיזה ולהצניעה בצד הדרך, אך העצם שבה למקומה. ניסה שוב להזיזה לצד הדרך ושוב העצם התגלגלה למקומה. אמר לעצמו: "כמדומני העצם הזו מתוקנת לעשות את שליחותה". לאחר ימים מספר, עבר שליח של המלכות, נכשל בה, נפל ומת. בדקו אחריו ומצאו בידו מכתבים ואיגרות מלאים בדברי השמצה על היהודים... (מדרש רבה)

כל אחד מאיתנו הוא שליח, כל בריה ומקום הם שליחי הבורא. כל שפע, ברכה או חלילה קללה מנווטים למקום שלהם, לעשות את רצון יוצרם.

אם מגיע לך שפע גדול, ברכה במעשה ידיך הם יגיעו, גם אם ינסו לטרפד אותם, לשים לך רגליים, למנוע את הגעתם, הם יעשו סיבובים עד שיגיעו ליעדם.

שטר של מאה שקלים נפל ברחוב הומה אדם, עשרות אנשים עוברים לידו ולא רואים אותו, עד שמגיע האדם שאליו הוא יועד, אוסף אותו ושם בחיקו.

רבים האנשים המחכים למשרה מכובדת, לאישה שייחלנו לה, לדירת החלומות, ולעיתים נוחלים אכזבה, אדם אחר זכה במשרה, באישה ובדירה.

הדבר מכביד על היום, התקווה נגוזה, הייאוש מחלחל והורס כל חלקה טובה שהייתה לנו.

אם נזכור שמה שלא טוב לנו לא יגיע אלינו, ורק מה ש"תפור" עבורנו יבוא אלינו, נוכל לשמוח גם באיבוד המשרה, באי הצלחת השידוך, וברכב שנקנה דקה לפנינו על ידי אדם אחר... כי פשוט הדבר לא היה טוב לנו.

כולנו שליחים, התפקיד שלנו להיות שליחים טובים, ולא חלילה להיפך. עלינו לשמש צינור עבור האחר, תקווה ומרפא לחבר.

כשנזכור שאנו שליחי מצווה, וכל מה שסביבנו אף הם שליחים, נוכל לזכות לנחת, לא נתייאש מההפסד, ולא נכעס משליח לא ראוי, אלא נעמוד רגע עם עצמנו ונאמר: "תודה בורא עולם, הכל לטובתי, הטוב יגיע לי בזמן הטוב ביותר עבורי, המותאם ביותר בשבילי".

שליח נקרא גם מלאך, תהיה מלאך לחבר, ויישלחו אליך מלאכי רחמים להעניק לך את המגיע לך, בחן בחסד וברחמים...

פתגם השבוע

"אפילה היא אפילה, הסכנה היא שתשכנע את עצמך שהיא אור"

(רבי נחמן מברסלב)

